

UCHWAŁA NR 16/2026
PAŃSTWOWEJ KOMISJI WYBORCZEJ
z dnia 12 stycznia 2026 r.

w sprawie sprawozdania partii politycznej Ruch Naprawy Polski
o źródłach pozyskania środków finansowych w 2024 r.

Państwowa Komisja Wyborcza, na podstawie art. 38a ust. 1 pkt 3 w związku z ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1215),

postanawia

odrzuć sprawozdanie partii politycznej Ruch Naprawy Polski o źródłach pozyskania środków finansowych, w tym o kredytach bankowych i warunkach ich uzyskania oraz o wydatkach poniesionych ze środków Funduszu Wyborczego w 2024 r. **z powodu** finansowania Komitetu utworzonego przez tę Partię w celu jej udziału w wyborach organów jednostek samorządu terytorialnego, przeprowadzonych w dniach 7 i 21 kwietnia 2024 r., z naruszeniem przepisu, o którym mowa w art. 144 § 1 pkt 3 lit. e ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy.

Uzasadnienie

Partia polityczna Ruch Naprawy Polski (EwP 447) przedłożyła Państwowej Komisji Wyborczej sprawozdanie o źródłach pozyskania środków finansowych, w tym o kredytach bankowych i warunkach ich uzyskania oraz o wydatkach poniesionych ze środków Funduszu Wyborczego w 2024 r. z zachowaniem terminu określonego w art. 38 ust. 1 ustawy o partiach politycznych.

Sprawozdanie zostało sporządzone według wzoru określonego w załączniku do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 września 2023 r. w sprawie sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych (Dz. U. poz. 2076). Jednak do sprawozdania Partia nie dołączyła wszystkich wymaganych dokumentów.

Żaden z uprawnionych podmiotów, wymienionych w art. 34a ust. 5 w związku z art. 38a ust. 1 ustawy o partiach politycznych, nie zgłosił zastrzeżeń do sprawozdania.

Państwowa Komisja Wyborcza, na podstawie przedłożonych dokumentów oraz uchwały Nr 172/2025 z dnia 23 kwietnia 2025 r i uchwały Nr 218/2025 z dnia 22 września 2025 r. w sprawach sprawozdań finansowych Komitetów Wyborczych utworzonych przez tę Partię stwierdziła, co następuje.

W sprawozdaniu o źródłach pozyskania środków finansowych, w tym o kredytach bankowych i warunkach ich uzyskania oraz o wydatkach poniesionych ze środków Funduszu Wyborczego w poprzednim roku kalendarzowym, partia polityczna Ruch Naprawy Polski wykazała, że w okresie sprawozdawczym pozyskała przychody w kwocie 25 906,64 zł, które w całości stanowiły darowizny pieniężne pochodzące od osób fizycznych.

Zgodnie z dostarczoną umową z Bankiem Pocztowym na prowadzenie rachunków bankowych w okresie sprawozdawczym Partia posiadała następujące rachunki bankowe:

- rachunek bieżący o nr 07 1320 0019 1852 932 2000 0001,
- rachunek pomocniczy o nr 77 1320 0019 1852 9320 2000 0002,
- rachunek VAT o nr 44 1320 0019 1852 9320 6000 001.

Ponadto ze sprawozdania Partii oraz ze złożonego Państwowej Komisji Wyborczej sprawozdania biegłego rewidenta wynika, że w okresie sprawozdawczym partia polityczna Ruch Naprawy Polski posiadała Fundusz Wyborczy. Środki tego Funduszu gromadzone były na dwóch rachunkach bankowych o nr:

- 50 1320 0019 1852 9320 2000 0003,
- 23 1320 00019 1852 9320 2000 0004.

Partia do sprawozdania dołączyła wyłącznie wyciągi bankowe tych dwóch rachunków. Partia umów otwarcia tych rachunków Funduszu Wyborczego nie przedstawiła ani Państwowej Komisji Wyborczej, ani biegłemu rewidentowi. Pierwszy z tych rachunków używany był w związku z wyborami samorządowymi z 2024 r. i został zamknięty 12 kwietnia 2024 r. Drugi wykorzystywany był w związku z udziałem Partii w wyborach do Parlamentu Europejskiego z 2024 r. Został zamknięty w lipcu 2024 r.

Partia w złożonym sprawozdaniu za 2024 r. wykazała, że zarówno przychody (pozycja 42 sprawozdania), jak i wydatki lub koszty (pozycja 50 sprawozdania) je Funduszu Wyborczego w 2024 r. wyniosły 21 285,68 zł i pochodziły z darowizn osób

fizycznych. Wydatki Funduszu Wyborczego wykazane zostały jako poniesione na udział Partii w wyborach do Parlamentu Europejskiego z 2024 r. (2063,42 zł) i w wyborach organów samorządu terytorialnego z tego samego roku (19 151,76 zł) oraz na opłacenie kosztów bankowych 70,50 zł. Wydatki te są zgodne z wykazanymi w sprawozdaniach finansowych Komitetów Wyborczych Partii utworzonych w tych wyborach.

Analiza sprawozdania finansowego Partii oraz niekompletnych dokumentów finansowych dostarczonych przez Partię wraz ze sprawozdaniem wykazała, że faktycznie na rachunek bieżący Partii wpłynęły środki finansowe w łącznej wysokości 4620,96 zł, a nie jak wykazano w pozycjach 13-15 i 18 sprawozdania 25 906,64 zł. Darowizny wpłacone na jej bieżący rachunek bankowy wyniosły 4605,96 zł i w takiej kwocie wykazane powinny zostać w pozycjach 15 i 18 sprawozdania.

Wpłaty dokonane na bieżący rachunek bankowy Partii oraz na rachunki jej Funduszu Wyborczego pochodziły, zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy o partiach politycznych, od obywateli polskich mających stałe miejsce zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, mieściły się w dopuszczalnym limicie wpłat od jednej osoby, określonym w art. 25 ust. 4 i art. 36a ust. 1 i 2 ustawy, a forma ich wpłat była zgodna z art. 25 ust. 5 i 36a ust. 3 tego aktu prawnego.

Poza tym na rachunek bieżący Partii wpłynęły środki finansowe w kwocie 15,00 zł pochodzące ze zlikwidowanego rachunku Funduszu Wyborczego Partii o numerze 50 1320 0019 1852 9320 2000 0003.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy o partiach politycznych, środki finansowe pozyskane przez partię polityczną na jej Fundusz Wyborczy mogą być przeznaczane wyłącznie na finansowanie jej udziału w wyborach do Sejmu i do Senatu, w wyborach Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, w wyborach do Parlamentu Europejskiego oraz w wyborach organów samorządu terytorialnego, a także – co potwierdza pozycja 57 sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych w poprzednim roku kalendarzowym, którego wzór określony został w przywołanym wyżej rozporządzeniu Ministra Finansów z 27 września 2023 r. – na opłacenie kosztów bankowych Partii. Partia po przekazaniu tych środków na rachunek bieżący dokonywała z tego rachunku wydatków, a jak potwierdził Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie, już samo

rozpoczęcie wydatkowania przekazanej na rachunek bieżący Partii kwoty stanowiło działanie wbrew normom prawa. Partia nie odmówiła ich użycia, nie zwróciła przekazanych jej środków, co oznaczałoby ich nieprzyjęcie. Wręcz przeciwnie. Zgromadzone na rachunku bieżącym środki wydatkowała (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 września 2016 r., III SW 8/16). Środki wydatkowane, to środki finansowe, które zostały uprzednio danemu podmiotowi przekazane i przez ten podmiot przyjęte (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2005 r., III SW 5/05, z 18 maja 2005 r., III SW 4/05). Partia zaakceptowała wpłacone na jej rachunek bieżący z Funduszu Wyborczego środki i nie podjęła żadnych działań celem ich zwrotu przed rozpoczęciem ich wydatkowania czy korzystania z nich (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2002 r., III SW 2/02, z dnia 18 maja 2005 r., III SW 5/05).

Z powyższego wynika, że środki finansowe Funduszu Wyborczego partii politycznej nie mogą być przeznaczone na żadne inne cele. Mając na uwadze to, że Partia nie zlikwidowała Funduszu Wyborczego, a likwidując jego rachunki bankowe środki finansowe na nich zgromadzone przeznaczyła na cele inne niż wyżej wskazane, to oznacza to, że wydatkowała je niezgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy o partiach politycznych.

Należy mieć w tym przypadku na względzie to, że dopuszczenie do przekazywania środków finansowych wpłaconych przez osoby fizyczne na Fundusz Wyborczy partii politycznej na rachunki bieżące tej partii czyniłoby dysfunkcyjnym przede wszystkim przepis art. 25 ust. 4 ustawy o partiach politycznych, stanowiący że łączna suma wpłat od osoby fizycznej na rzecz partii politycznej, z wyłączeniem składek członkowskich w kwocie nieprzekraczającej w jednym roku minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów, obowiązującego w dniu poprzedzającym wpłatę, oraz – właśnie – wpłat na Fundusz Wyborczy partii politycznej, nie może przekraczać w jednym roku 15-krotności minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów, obowiązującego w dniu poprzedzającym wpłatę. Oznaczałoby bowiem, że ta sama osoba może wpłacić na rachunek bieżący partii politycznej ową 15-krotność minimalnego wynagrodzenia, a następnie po wpłaceniu przez nią środków finansowych także na Fundusz Wyborczy tej partii [o łącznej wartości nieprzekraczającej w jednym roku 15-krotności minimalnego wynagrodzenia za pracę, a jeżeli w danym roku

kalendarzowym odbywają się więcej niż jedno wybory lub referenda ogólnokrajowe - 25-krotności minimalnego wynagrodzenia za pracę (art. 36a ustawy o partiach politycznych) w celu finansowania udziału partii politycznej w wyborach do Sejmu i do Senatu, w wyborach Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, w wyborach do Parlamentu Europejskiego oraz w wyborach organów samorządu terytorialnego], środki wpłacone przez nią na Fundusz Wyborczy zostałyby przez partię przekazane na rachunek bieżący. Byłoby to równoznaczne z tym, że na ten bieżący rachunek partii ta sama osoba fizyczna wpłaciłaby nie 15-krotność minimalnego wynagrodzenia (zgodnie z ustawą), ale np. 30 lub nawet 40-krotność minimalnego wynagrodzenia.

Ponadto oznaczałoby możliwość dysponowania przez partię polityczną środkami wpłaconymi przez osoby fizyczne na Fundusz Wyborczy partii wbrew ich woli. Fundusz Wyborczy jest bowiem funduszem celowym, utworzonym dla finansowania udziału partii w wyborach. Darczyńcy wpłacając środki finansowe na ten Fundusz dedykują je zatem na określony – wyborczy – cel, a nie na działalność bieżącą partii, np. na wynagrodzenia dla pracowników czy współpracowników partii, czy inną jej bieżącą działalność. Możliwość przekazania środków finansowych z Funduszu Wyborczego na rachunek bieżący mogłaby oznaczać dopuszczenie wydatkowania środków niezgodnie z określoną wyraźnie intencją darczyńcy.

Co więcej, nic nie stałoby wówczas na przeszkodzie, by środki wpłacone na rachunek bieżący partii politycznej bezpośrednio przez osoby fizyczne, jak i te przekazane na ten rachunek z Funduszu Wyborczego partii, zostały ponownie wpłacone na rachunek Funduszu Wyborczego, w przypadku ponownego jego utworzenia. Oznaczałoby to w efekcie brak możliwości zidentyfikowania faktycznych źródeł pochodzenia poszczególnych środków finansowych Funduszu Wyborczego partii, które następnie mogłyby być przekazywane na rzecz tworzonego przez tę partię komitetu wyborczego. Działania tego typu przeczyłyby zatem nie tylko zasadzie uczciwości dysponowania przez partię środków finansowych, ale przede wszystkim konstytucyjnej zasadzie jawności finansowania partii politycznych (art. 11 ust. 2 ustawy zasadniczej), a także wywodzonej z niej zasadzie jawności finansowania kampanii wyborczej (art. 125 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2025 r. poz. 365 ze zm.), szczególnie mając na uwadze to, że Partia nie uzupełniła brakującej dokumentacji na wezwanie Państwowej Komisji Wyborczej. Jawności, która

jest elementem prawidłowego funkcjonowania ustroju demokratycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2006 r., III SW 11/06). Z konstytucyjnej zasady jawności finansowania partii politycznych, wynika zakaz utajniania finansów partyjnych oraz odpowiadający mu nakaz ujawniania informacji finansowych o działalności partii [zob. Mirosław Granat (red.), Ustawa o partiach politycznych. Komentarz, Warszawa 2020]. Dopuszczenie przeznaczania środków finansowych Funduszu Wyborczego partii na cele inne niż związane z jej udziałem w wyborach i możliwości dysponowania nimi w wyżej opisany sposób oznaczałoby zaakceptowanie braku jawności faktycznego dysponowania środkami finansowymi, które z założenia powinny być wydatkowane wyłącznie na cele wyborcze. Wprowadzenie tych wszystkich regulacji, zarówno do ustawy o partiach politycznych, jak i do Kodeksu wyborczego, miało na celu, przede wszystkim właśnie, zagwarantowanie możliwie najpełniejszej realizacji zasady jawności finansowania – szeroko mówiąc – polityki. Jawność finansowania polityki stanowi także element jawności życia publicznego, która przybrała w polskim systemie prawnym formę tzw. publicznego, konstytucyjnego prawa podmiotowego, prawa człowieka, mającego swe źródło w niezbywalnej godności ludzkiej. Wprowadzone regulacje dotyczące „finansowania polityki”, w tym te odnoszące się do jego jawności, miały na celu przede wszystkim zabezpieczenie funkcjonowania komitetów wyborczych, ale głównie właśnie partii politycznych oraz procesów wyborczych, przed niepożądanym oddziaływaniem na nie. Miały one przeciwdziałać możliwości takiego dysponowania środkami finansowymi przez partie i komitety, które stwarzałoby zagrożenie dla stabilności politycznej państwa i demokratycznej gry wyborczej (por. T. Gąsior, Możliwość kontroli finansowania kampanii wyborczej i działalności promocyjnej partii w dobie nowych technologii na podstawie regulacji Kodeksu wyborczego i ustawy o partiach politycznych, [w] red. M. Bernaczyk, T. Gąsior, J. Misiuna, M. Serowaniec, Znaczenie nowych technologii dla jakości systemu politycznego. Ujęcie politologiczne, prawne i socjologiczne, Toruń 2020).

Zatem dopuszczenie i zaakceptowanie działań podejmowanych przez Partię w 2024 r. w odniesieniu do dysponowania środkami finansowymi z likwidowanego rachunku bankowego Funduszu Wyborczego oznaczałoby w gruncie rzeczy podważenie całego systemu finansowania partii politycznych i kampanii wyborczych

w Polsce. Systemu, który – ujęty w ustawie o partiach politycznych, ale także w Kodeksie wyborczym – w zakresie finansowania partii i kampanii, stanowi nieprzypadkowy, zwarty, kompleksowy i uzupełniający się system – zbiór przepisów – w których jasno określono zasady pozyskiwania i wydatkowania środków zarówno przez partie polityczne, jak i przez komitety wyborcze, zapewniający bezpieczeństwo i stabilność demokratycznego systemu rządów w państwie. Negując jawność finansowania polityki, czyli wyłączając „bezpiecznik” demokratycznego państwa prawnego, wyłącza się samo demokratyczne państwo prawne (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lutego 2023 r., I NSW 2/23).

Dopuszczenie tego typu działań finansowych partii politycznej podważałoby także racjonalność ustawodawcy, który z rozmysłem zróżnicował zakres i sposób kontrolowania finansowania bieżącej działalności partii politycznej i finansowania jej „działalności wyborczej”, poddając tę drugą znacznie bardziej rygorystycznej sprawozdawczości, a także kontroli. Warto mieć na względzie to, że partia polityczna nie sprawozdaje o wydatkach poniesionych z jej środków bieżących (jeśli nie pochodzą one z subwencji) (zob. pozycje 13 – 41 sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych, w tym o kredytach bankowych i warunkach ich uzyskania oraz o wydatkach poniesionych ze środków Funduszu Wyborczego w poprzednim roku kalendarzowym, którego wzór określony został w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 27 września 2023 r. w sprawie sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych. Natomiast w wyodrębnionej części sprawozdania (pozycje 42-59) dotyczącej Funduszu Wyborczego partii, wykazywane są zarówno przychody Funduszu Wyborczego, jak i jego wydatki.

Ponadto wpływy Funduszu Wyborczego partii podlegają badaniu nie tylko Państwowej Komisji Wyborczej, ale także niezależnego biegłego rewidenta wybieranego przez Komisję, który sporządza w tej sprawie sprawozdanie na temat sprawozdania partii z wydatków Funduszu Wyborczego (art. 38 ust. 3 ustawy o partiach politycznych). Zatem dopuszczenie takich form działania partii politycznych i transferowania środków finansowych Funduszu Wyborczego martwą czyniłoby w gruncie rzeczy także kontrolę finansowania partii politycznych, ale także komitetów wyborczych i kampanii wyborczych, mających istotne znaczenie dla wyniku wyborów.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że racjonalny ustawodawca rygorystycznie ograniczył możliwości dysponowania środkami finansowymi Funduszu Wyborczego. Raz wpłacone na ten Fundusz środki muszą zostać przez partię wydatkowane na jej udział w wyborach i ewentualnie na opłaty bankowe. Niedopuszczalne jest ich spożytkowanie na jakikolwiek inny cel. Partia polityczna zobowiązana jest do przestrzegania prawa i to w sposób rygorystyczny. Utworzenie partii politycznej jest bowiem doniosłym aktem publicznoprawnym, z którym wiąże się nie tylko chęć uczestniczenia partii w życiu publicznym, ale także właśnie obowiązek legalizmu w jej działaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 września 2005 r., III SW 9/05).

Powyższy sposób zadysponowania przez Partię środkami finansowymi jej likwidowanego rachunku Funduszu Wyborczego stanowi uchybienie, które zgodnie z art. 38a ust. 2 i 3 ustawy o partiach politycznych, nie jest przesłanką do odrzucenia sprawozdania finansowego Partii. Oznacza jednak, mając dodatkowo na uwadze to, że do sprawozdania Partii nie został dołączony wykaz osób wpłacających darowizny na jej rzecz, że Partia złożyła sprawozdanie sporządzone niezgodnie ze stanem faktycznym, a tym samym naruszyła ustawowy obowiązek sprawozdawczy, określony w art. 38 ust. 1 ustawy o partiach politycznych w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych, co także nie stanowi przesłanki do odrzucenia sprawozdania.

Partia złożyła zatem sprawozdanie sporządzone niezgodnie ze stanem faktycznym, czym naruszyła ustawowy obowiązek sprawozdawczy określony w art. 38 ust. 1 ustawy o partiach politycznych w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych.

Ponadto w okresie sprawozdawczym Partia utworzyła Komitety Wyborcze w celu jej udziału w wyborach organów jednostek samorządu terytorialnego przeprowadzonych w dniach 7 i 21 kwietnia 2024 r., a także w wyborach do Parlamentu Europejskiego przeprowadzonych w dniu 9 czerwca 2024 r.

Uchwałą Nr 172/2025 z dnia 23 kwietnia 2025 r., na podstawie art. 144 § 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz.U. z 2025r. poz. 365), Państwowa Komisja Wyborcza postanowiła odrzucić sprawozdanie finansowe Komitetu Wyborczego Ruch Naprawy Polski z wyborów do Parlamentu Europejskiego

przeprowadzonych w dniu 9 maja 2024 r. z powodu dokonania czynności skutkującej zmniejszeniem wartości zobowiązań Komitetu przez inną osobę niż dozwolona w przepisach Kodeksu wyborczego.

Natomiast w uchwale Nr 218/2025 z dnia 22 września 2025 r. w sprawie sprawozdania finansowego Komitetu Wyborczego Ruch Naprawy Polski z wyborów organów jednostek samorządu terytorialnego, przeprowadzonych w dniach 7 i 21 kwietnia 2024 r., Państwowa Komisja Wyborcza odrzuciła to sprawozdanie, na podstawie art. 144 § 1 pkt 3 lit. e ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy, z powodu naruszenia art. 132 § 5 Kodeksu wyborczego, czyli przyjęcia przez Komitet niedozwolonych korzyści majątkowych o charakterze niepieniężnym, albowiem wartość przyjętych przez Komitet niedozwolonych korzyści majątkowych przekraczała 1% ogólnej kwoty przychodów Komitetu.

Jak jednoznacznie wynika z art. 38a ust. 2 pkt 8 ustawy o partiach politycznych, Państwowa Komisja Wyborcza odrzuca sprawozdanie finansowe partii politycznej w przypadku finansowania komitetu wyborczego tworzonego przez tę partię z naruszeniem przepisów, o których mowa w art. 144 § 1 pkt 3 lit b, c i e ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy. Powyższa regulacja ma przy tym charakter kategoryczny i nie pozwala Państwowej Komisji Wyborczej na inne rozstrzygnięcie. Państwowa Komisja Wyborcza, stosownie do art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, działa wyłącznie na podstawie i w granicach prawa. Przepisy prawa określające zadania i obowiązki Państwowej Komisji Wyborczej nie tylko stanowią kompetencję do działania, lecz są także źródłem nakazów i zakazów wyznaczających ramy prawne jej działania. Celem zasady legalizmu jest przeciwdziałanie dowolności i arbitralności działania organów państwa oraz możliwość kontroli w oparciu o kryterium zgodności z obowiązującym prawem. Podejmowanie przez organy działania bez podstawy prawnej i poza granicami prawa albo z naruszeniem tych granic są zawsze nielegalne i mogą rodzić odpowiedzialność m.in. karną osób te działania podejmujących, a także odpowiedzialność odszkodowawczą państwa [por. M. Florczak-Wątor, w: P. Tuleja (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2021, LEX/el, kom. do art. 7]. Państwowa Komisja Wyborcza jest więc związana treścią wskazanego wyżej art. 38a ust. 1 pkt 3 w związku z art. 38a ust. 2 pkt 8 i ust.3 ustawy o partiach politycznych, które wyłączają swobodę decyzji

co do postępowania i rozstrzygnięcia w tej sprawie. Warto zaznaczyć, że rozwiązanie to zabezpiecza partie polityczne przed ewentualnym stronnictwem, dowolnym działaniem Państwowej Komisji Wyborczej wobec nich, a Organ ten przed ewentualnymi oskarżeniami o takie działanie. Podjęcie przez Państwową Komisję Wyborczą innych działań i decyzji niż wynikające stricte z przepisów ustawy o partiach politycznych stanowiłoby działanie niezgodne ze wskazaną wyżej zasadą legalizmu.

Partia w okresie sprawozdawczym nie dopełniła obowiązku prowadzenia na jej stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej rejestr wpłat od osób fizycznych w kwocie przekraczającej w jednym roku 10 000 zł, z wyłączeniem składek członkowskich, o którym jest mowa w art. 25 ust. 6-13 ustawy o partiach politycznych, oraz rejestr umów, będący zbiorczym zestawieniem informacji o umowach zawartych przez partię polityczną, o którym jest mowa w art. 27a tej ustawy. I te uchybienia, na podstawie art. 38a ust. 2 i 3 ustawy o partiach politycznych, nie stanowią jednak przesłanek do odrzucenia sprawozdania Partii.

Państwowa Komisja Wyborcza, po ustaleniu powyższego na podstawie przedłożonych dokumentów oraz uchwały Państwowej Komisji Wyborczej Nr 218/2025 z dnia 22 września 2025 r. w sprawozdania finansowego Komitetu Wyborczego Ruch Naprawy Polski z wyborów organów jednostek samorządu terytorialnego przeprowadzonych w dniach 7 i 21 kwietnia 2024 r., postanowiła jak w sentencji.

Od niniejszego postanowienia partii politycznej Ruch Naprawy Polski przysługuje prawo wniesienia skargi do Sądu Najwyższego, w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Przewodniczący
Państwowej Komisji Wyborczej

Sylwester Marciniak